

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 21. Calumniæ contra Christianos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 125.

intuitus fuerit mulierem, ut concupiscat eam, commisit adulterium in corde suo.
Epiphanius iste adolescens decimum octavum ætatis annum vix prætergressus, mortuus est; post ejus obitum Samii in Insula Cephalonia, unde mater ejus ortum traxerat, divinos honores eidem exhibuerunt. In hujus insulæ quodam loco altaria, & templa splendida ipsius honori erecta, in novilunio festum ejus sacrificiis, libationibus, hymnis, & conviviis celebrabatur. Gnosticorum ritus Idololatria, & Magia erant infecti. Jesu Christi imagines apud se servabant, ex illa, si ipsis fidem habeamus, desumptas, quam Pilatus efformari jusserat. At præter Christi imaginem, etiam effigies Pythagoræ, Platonis, & Aristotelis venerabantur, & eundem, quem Gentiles Idolis suis cultum, exhibebant. *Iron. 5. c. 25.*

p. 428.

§. XXI.

Calumniæ in Christianos.

Cum omnes illius temporis hæretici Christianorum Nomen præferrent, exoticæ eorum opiniones etiam bonis Christianis contemptum, & nefanda, quæ perpetrabant, mortale odium consciscabant; nec enim Gentilibus vacabat bonos, & genuinos Christianos ab hæreticis, & falsis discernere. Hinc calumniæ Judæis potissimum auctoribus fabricatæ, quæ

Eus. lib. 4. c. 7.
Orig. cont. Celsum lib. 6. p. 293.
Min. Felix Oct.

Sæculum II. quæ tunc quidem apud omnes fidem in-
 A. C. 125. venerunt. De Christianis scilicet fere-
 bant; si quis in societatis eorum com-
 munionem reciperetur, & ad mysteria
 initiaretur, illi panem præsentari ejus
 magnitudinis, ut sub crusta infans late-
 ret; cumque initiandus panem hunc cul-
 tro discindere vellet, vulnerari infantem,
 statimque omnes præsentis infantis cor-
 pusculum discerpere, comedere, & san-
 guinem lambere; Neo-Christianum vero
 hujus sceleris complicem, eo ipso obli-
 gari, ut secretum teneat. Aliud etiam
 referebant; nempe in conventu Christia-
 norum, quando certis diebus ad epulas
 congregabantur, eos ibi devorare suas
 proles, uxores, matres, sorores, & ideo
 omnis sexus, & ætatis homines conve-
 nire; post mensas, cum vino, & epulis
 incaluisse, quemdam eorum cani, su-
 ne ad candelabrum alligato, bolum pro-
 jicere, ea distantia, ut canis escæ inhians,
 eam attingere nequeat aliter, quam
 everso candelabro, & luminis extinctio-
 ne; tum vero faventibus tenebris quem-
 libet nullo pudore prohibitum, prout
 fors, & fortuna tulisset, belluinæ libidi-
 ni satisfacere. Hæc de Christianorum
 coetibus passim narrabantur, & inter ple-
 bem infidelium nemo erat, qui hæc in
 dubium revocaret.

Præ-

Præter hos rumores populares etiam litteratorum nonnulli Religionem Christianam rationibus, & scriptis impugnaverunt. Celsus Philosophus de grege Epicuri tempore Imperatoris Hadriani librum publicavit cum titulo: Discursus de veritate, quo Judæos simul, & Christianos oppugnabat. Primum Judæos aggrediebatur tanquam Christianorum radicem, multasque in Moysem fabulas afferebat; tunc in Dialogo Judæum, contra Jesum Christum, & Evangelium disputantem, inducebat, & vehementer urgebat Judæos, qui Christiani facti essent, quod relictis legibus, & moribus patriis decepti, nomen antiquum, & vitæ rationem mutassent; tandem Celsus resumpta Pagani Persona Judæorum, & Christianorum disputationibus illudebat, easque nihil ad rem facere, se vero utrosque convincentibus rationibus refutare existimabat. Falso se omnes Christianorum libros legisse, eorumque religionem sibi perspectam crepabat. Opus ejus in mera Satyra, & summo adversariorum contemptu consistebat. Novam occasionem calumniandi Ecclesiam sumebat a varietate Hæreticorum; agebat enim; Christianos, postquam Religionem extendissent, in multas factiones jam dispesci, unoquoque suam, quam amplexus esset, propugnante, cumque ita inter se dimi-

Sæculum II.
A. C. 125.

Orig. cont.
Cels. lib. I.
2. 3. 6.

Ap. Orig.
l. 3. p. 118.

carent,

Sæculum II.
A. C. 125.

carent, nihil amplius eis esse commune,
quam inane nomen, quoad omnia alia
divisis.

§. XXII.

Apologia Quadrati & Aristidis.

Cum igitur Celsus Ethnicus scripto
Christianam Religionem fuisset ag-
gressus, etiam Christiani pro sua defen-
sione calumum stringere cœperunt, &
talìa scripta Græco nomine Apologiae di-
cebantur. Primus omnium pro Chri-
stiana fide in aciem progressus est Qua-
dratus. Imperator Hadrianus, per Im-
perii Provincias proficiscens, venit se-
cunda vice Athenas, Imperii sui anno
octavo, Jesu Christi vigesimo quarto
supra centesimum, ibique hiemem transi-
gens, mysteriis Eleusiniis initiari voluit;
tunc temporis Atheniensium Episcopus
erat dictus Quadratus, Successor Publii,
qui S. Dionysio Areopagitæ successerat,
martyrio coronati. Erat Quadratus Apo-
stolorum Discipulus, & Ecclesiam Athe-
niensium, persecutionis terrore disper-
sam, fide magna, & zelo congregave-
rat. Ipse ergo Imperatori Hadriano pro
Religione Christiana Apologiam tradi-
dit, ex qua optimi ejus ingenii, & Apo-
stolicæ æquitatis signa emicabant. Ut
ostenderet, quanta differentia inter Jesu
Christi miracula, & aliorum impostorum
præsti-

An. 124.

Euf. Chron.
an. 124.

Dion. Cor.
ap. Euf. IV.
hist. c. 23.
Hier. script.
id. ep. 84.
ad Magn.

Euf. Chron.
an. 127.
Id. IV. hist.
c. 3.